

TRACY BLOOMOVÁ

ŽÁDNÝ SEX, JE ÚTERÝ

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

TRACY BLOOMOVÁ

ŽÁDNÝ SEX,
JE ÚTERÝ

TRACY BLOOMOVÁ

ŽÁDNÝ SEX,
JE ÚTERÝ

Přeložila Jana Montorio Doležalová

No-One Ever Has Sex on a Tuesday © Tracy Bloom 2011
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

ISBN 978-80-204-3375-6

Bruceovi

Jako vždy mému největšímu a nejlepšímu fanouškovi.
Bez tebe bych tu nebyla.

KAPITOLA I

Někdo si otce svého dítěte pečlivě vybírá a někdo ne. Jsou ženy, které v obrovské hromadě zvané mužská populace hledají celé roky, a ženy, které do toho prostě spadnou.

Katy si nikdy nepředstavovala, že by mohla patřit do té druhé kategorie. Určitě ji nenapadlo, že bude v šestatřiceti těhotná, bez manžela a s přítelem o osm let mladším, než je ona sama. Tento přítel seděl právě vedle ní, oblečený do fotbalového dresu, a mířili na první lekci předporodního kurzu. Bylo jí špatně, což dávala za vinu nervozitě před kurzem a taky tomu, že Ben jel rovnou ze školy, na které učil tělocvik, a páchl sportovní obuví, potem pubertáků a štouchanými brambory. Zatímco ho sledovala, uklidňovalo ji vědomí, že se může spolehnout alespoň na Bena, která její obavy rozežene.

„Jeden kolega říkal, že v těchhle kurzech se dvě hodiny mluví jen o kozách a o ančách. K čemu je to dobrý?“

Katy na Bena chvíli beze slova zírala, pak si povzdechla a zařadila jedničku.

„Prosím tě, neříkej to,“ pronesla unaveně, když se auto rozjelo.

„Co nemám říkat?“ podivil se Ben a dál si hrál se všemi klíčkami, tlačítky a knoflíky, které měl na Katyině palubní desce v dosahu.

„Anča,“ upřesnila Katy a plácla ho přes prsty.

„Existují pro to mnohem horší názvy,“ namítl Ben. „Mohl jsem říct třeba...“

„Ne, už žádný názvy,“ přerušila ho Katy. „Babičce by se to nelíbilo.“

„Proč? Copak tam bude s náma?“ nadhodil Ben, otevřel příhrádku palubky a nakoukl dovnitř.

„Vždyť jsem ti říkala, že se jmenovala Anča,“ řekla Katy a pomalu už ztrácela trpělivost.

Ben na Katy užasle upřel zrak.

„Tos mi nikdy neřekla. Tuhle informaci bych si pamatoval, protože přesně kvůli takovým se vyplatí žít.“

„To teda jo,“ kývla hlavou Katy. Na okamžik zaváhala, když se sama sebe ptala, jestli chce v tomhle rozhovoru pokračovat, a pak si uvědomila, že z toho, co se chystá vyslovit, bude Ben úplně na větvi. „Takže jsem ti neřekla ani její příjmení?“ zeptala se.

Ben se nejdřív hluboce zamyslel a potom nadšeně vybuchl.

„Vagínová. Určitě byla Vagínová,“ křičel a přitom poskakoval na sedadle jako malej. „Prosím tě, řekni, že byla Vagínová, a já umřu jako šťastnej člověk.“

„Jmenovala se Šourková,“ pronesla Katy vítězoslavně.

Ben na ni šokovaně vytřeštil oči a spadla mu čelist.

„To si děláš srandu,“ dostal ze sebe nakonec. „Rodiče jí k příjmení Šourková dali jméno Anča? A jinak byli normální?“

„Ne, ty troubo. Nenarodila se jako Šourková. Šourkovou se stala až po svatbě.“

„Takže Anča si vzala pana Šourka?“

„Jo.“

Ben se na chvíli odmlčel, načež slavnostně prohlásil: „Tvoje babička byla komediální génius.“

Po zbytek cesty nemluvili, protože Ben měl spoustu práce s psaním textovek a s voláním svým kamarádům, aby se podělil o historku s nejtipnějším jménem všech dob. Byl na telefonu, ještě když Katy začala sbírat sílu na výstup z auta. Natočila své zvětšené břicho zhruba do směru, kterým chtěla, aby se její tělo vydalo, v naději, že zbytek bude následovat za pupíkem. Podívala se na několik pečlivě vybraných metrů čtverečních fuchsiové látky ze směsi bavlny a polyesteru, která splývala přes její buben všemi směry, a doufala, že vypadá jako žena, která má své těhotenství pod kontrolou. Jenže vzpomínka na nedostatek kontroly, který ji na prvním místě dovedl sem, vyvolala v Katy až příliš povědomý pocit, jako by měla srdce sevřené v pěsti. Ohlédla se po Benovi, aby si dodala klid, a teprve teď si všimla jeho kolenou ozdobených bahnem ze školního hřiště.

„Co ty kolena?“ zvolala a ukázala prstem na pohoršující skvrny.

„No, teď tě žádat o ruku nebudu,“ rozčílil se Ben naoko.

Katy potřásla beznadějně hlavou, zhluboka se nadechla a vydala se ke vchodu do nemocnice. Měla dojem, že až doposud svůj život celkem dobře zvládala. Všechny velké krabice svou nálepkou dostaly. Univerzita, kariéra, bydlení. Až na krabici manželství,

ta popravdě řečeno zůstala nápadně prázdná, ale přesně tak si ji Katy přála. Její srdce nedokázalo plně obnovit emocionální schopnosti po neskutečně traumatickém zážitku s první láskou v době dospívání. I sebemenší záchvěv lásky ji varoval před blížícím se zlomeným srdcem a Katy vždycky raději uzavřela situaci čistým a bleskovým rozchodem. Tento přístup jí po léta dobře sloužil, což si Katy potvrzovala při pohledu na své pokořené a trpící kamarádky, které jejich partneři zvesela odkopávali pořád dokola.

Katy ztratila přehled o tom, kolikrát už její kamarádky prohlásily, že potkaly *toho pravého*. Pokaždé ji zarmucovalo vědomí, že přibližně dva týdny nato se objeví u jejích dveří a s pláčem jí vyličí tragický, nicméně předvídatelný příběh o tom, jak *ten pravý* očividně považoval za *tu pravou* úplně jinou, protože se s touto *jinou pravou* nechal nachytat v posteli. Katy byla pokaždé připravená nalévat trpělivě víno, zatímco si kamarádky vylévaly srdce, i na to, že večer končil nevyhnutelně opileckým tancem kolem jídelního stolu a zpěvem s chlapeckou skupinou. Potom přicházela na řadu přehlídka citů, kdy se Katy dozvíдалa, že je nejlepší kamarádka na světě, a nakonec se v ranních hodinách některá z holek vyzvracela z balkonu.

Katy udivovalo, že se její kamarádky ještě nepoučily, že pokud někomu otevřou své srdce, ten někdo je odhodí stejně nedbale jako dres z minulé sezony, jen co se kolem mihne jiná sukně. Poslední dobou ovšem nocí strávených konejšením zlomených srdcí výrazně ubylo. Katyiny kamarádky konečně jedna po druhé našly muže, který se tvářil, že chce vztah delší než jen na pět minut, a užívaly si svateb svých snů.

Katy měla pocit, že je už dva roky obětí učiněného psychického teroru, když se jí v obýváku na poličce až děsivým tempem kupila oznámení v krémové barvě. Kdykoli našla ve schránce další pečlivě vybranou obálku, nepochybně zvolenou tak, aby ladila k podvazku nevěsty, a vytáhla z ní pozvánku vyrobenou vlastníma nevěstinými rukama, píchlo ji u srdce. Se zoufalstvím v očích četla slova: Slečna Katy Chapmanová s partnerem. Proč, proč jen se musí na svatby chodit v párech? Proč prostě nemůže jít sama? Copak je důvod obávat se, že nezadaní hosté utečou s jedním ze snoubenců? Jde snad o součást svatebního slibu? Zvi pouze přátele zadané, abys nevěře předešel. Katy měla z takzvaných

šťastných událostí hrůzu, protože byla nucená si k sobě někoho najít. Jednou s sebou vzala maníka, se kterým se předtím ciccimala opilá a který byl za jídlo a alkohol zdarma ochotný vydržet ten plynulý tok dobře míněných slov od příbuzenstva, které se dotazuje: „Takže teď jsi na řadě ty?“

Nakonec se rozhodla, že co je moc, to je příliš, a že by se měla začít chovat jako všechny silné, nezávislé ženy a přestat podporovat ten příšerný stereotyp, podle kterého je štěstí spojené s mužem. Při dalším pozvání na svatbu dostala geniální nápad vzít s sebou Daniela z reklamní agentury, pro kterou pracovala. Na výraz ve tváři Lauřiny pratety, jež se během svatební hostiny snažila ze slušnosti o konverzaci, byla radost pohledět. Daniel jí sladce odpověděl, že na řadě by mohl být teď skutečně on, jelikož se svým přítelem Robem jsou spolu už přes půl roku a ani jeden z nich za tu dobu nespál s nikým jiným, když nepočítá noc, kdy se Daniel vyspal se Stanleyem, svým ex. Podle něj se to ale stejně nepočítalo, protože byl úplně namol a Stanley byl převlečený za námořního důstojníka, šlo totiž o exkluzivní karnevalovou párty, a kdo by odolal chlapovi v uniformě?

Od té chvíle se Daniel stal Katyiným novým nejlepším svatebním partnerem.

Katy nadskočila, když ji Ben chytil za ruku, zatímco vcházela dveřmi do nemocnice.

„Tak jaký podle tebe budou?“ zeptal se, plivl si do druhé ruky a sklonil se, aby si za neustálého poklusu vedle Katy zkusil očistit bláto z kolena.

„Promiň, nevnímala jsem tě. Na co ses to ptal?“ probrala se Katy.

„Ptal jsem se, jaký podle tebe budou ostatní lidi v kurzu?“ zopakoval Ben.

„Budou mít načtený všechny knihy o mateřství, budou vědět přesně, co mají dělat, a budou pokládat samý inteligentní dotazy,“ odpověděla Katy a opět ji zachvátila panika. Příliš dobře si uvědomovala, že dosud své těhotenství neustále odkládala „až na později“. Najednou bylo jasné, že ono „později“ je nenávratně zde.

„Mmmm,“ zamručel Ben a vstřebával, co mu Katy sdělila. „Takže vpředu budou šprti hltat každý učitelovo slovo a my dva budeme výtržníci z poslední řady?“

„Nejspíš jo,“ povzdychla si Katy.

Ben na ni pohlédl.

„V poslední řadě je vždycky větší sranda,“ prohlásil s úsměvem.

Katy se neudržela a úsměv mu oplatila.

„Máš pravdu,“ přitakala a hned jí bylo líp. Ben věděl, jak ji přimět, aby nebrala věci moc vážně. To bylo první, co ji na něm upoutalo, když se potkali v jednu z nejhorších nocí jejího života.

KAPITOLA 2

Jakmile Katy loni v létě uviděla svůj odraz v ušpiněném zrcadle na toaletách Růžového kokosu, v tu ránu věděla, že ta noc bude jedna velká pohroma. Došlo jí, že v klubu, kde ji obklopují samá sexy těla a svěží tváře, kterým ještě není ani pětadvacet, vypadá v kostýmu školačky naprosto směšně.

Jak k tomuhle prokristapána došlo? pomyslela si naštvaně, zatímco sledovala své falešné pihy a laciné culíky vyčesané nahoru a sepnuté výrazně růžovou stuhou. Poté, co se její kamarádky vdaly, přistoupila Katy na jisté snížení úrovně, které bylo nutné k tomu, aby se i jako nezadaná udržela na společenské scéně, ale propad do těchto hlubin byl rozhodně nepříjemný. Zpočátku ji děsilo, když její kamarádky jedna po druhé začaly mumlat ta nejdepresivnější slova, která kdy může žena vyslovit při pozvání na dívčí jízdu.

„Musím se zeptat Davida.“

Nebo hůř...

„Jen když to nebude vadit Steveovi.“

Nebo úplně nejhůř...

„Jen když bude moct jít i Edward.“

Měla sto chutí zatřást jimi a dostat jim tím z tváří ty ubohé, omluvné výrazy. Ale spíš než aby byla svědkem toho, jak její kamarádky klesají do domácího pekla, nechala je na pokoji a vídala se s nimi už jen při zvláštních příležitostech, na kterých si vždy vyměnily pár trapných vět a přitom se od sebe pomalu, ale jistě vzdalovaly čím dál víc.

Z téhle změny ve společenském životě byla Katy dost v depresi, a jelikož měla najednou spoustu volného času, vrhla se jednak na budování své kariéry a jednak zašátrala v okolí po nových kámoších, kteří by nenosili kravaty. Nakonec se se značným úsilím naučila oceňovat společnost několika holčin z posilovny, na které narazila náhodou během večírku ve Fitness navždy, kam si chodila zacvičit.

S překvapením zjistila, že dokáže tolerovat jejich dokonale nasprejované opálení, jejich líčení, které i po devadesáti minutách

step aerobiku vydrží svěží jako jaro, a dokonce i neustálé hihňání pokaždé, když se k nim na deset metrů přiblíží některý ze svalnatých trenérů. Katy je podezírala, že ji mezi sebe přijaly, až když se dozvěděly, že je šéfkou zakázek v reklamce, a napadlo je, že by je třeba jednou mohla pozvat na konkurz na reklamu na šampon. Přesto jí po několika ginech Bombay Sapphire připadaly tyhle holčiny celkem zábavné a pořád lepší než hlubší propad, který by nastal, kdyby sobotní večer trávila sama doma.

Tohle si ovšem myslela předtím, než to zašlo příliš daleko. Když se holčiny z posilovny dozvěděly, že jejich oblíbený noční podnik uspořádá večírek ve stylu školní diskotéky, málem si vzrušením cvrnkly do kalhotek. Katy byla nejdřív otřesená, ale potom svou účast neochotně slíbila, protože přicházelo v úvahu, že by mohla potkat někoho zajímavého. I kdyby to měl být otlý, brejlatý šprt s mastnými vlasy.

Ve zmíněný večer dorazily holčiny do Katyina bytu na nábřeží, kousek za centrem Leedsu, v oblaku značkového parfému, s nelibozvučným, vysokým a nesnesitelně dívčím chichotáním a za hlasitého klapání jejich patnácticentimetrových jehel. Při pohledu na ně sebou Katy škubla, a když se nahrnuly dovnitř, věděla, že jim měla zavolat a na něco se vymluvit. Třeba že sousedům umřela kočka.

Do vteřiny se po celém Katyině bytě válely podvazky, punčochy, líčidla, příčesky, umělé řasy, žehlička na vlasy, natáčky, push-upky a podprsenky s výstřihem tak hlubokým, že do něj bylo vidět až z vesmíru, prostě všechno, na co si jen vzpomenete. Katy hleděla na nádherný konferenční stůl z dvacátých let, zakoupený během víkendového výletu do Brightonu s chlápkiem, co se snad jmenoval Jonny, a přemýšlela, jestli se ten starožitný kus nábytku vůbec ještě někdy dokáže vzpamatovat z holčiny, která na něm sedí obkročmo a šlehá ho svou kantorskou rákoskou.

Když došlo na povinnou skupinovou fotografii, Katy trvala na tom, že ji udělá ona, aby zabránila jakémukoli záznamu o své účasti na této hrůzné pantomimě. Pak už se vyrazilo ven a Katy zůstávala nenápadně pozadu, přičemž se modlila, aby zrovna žádného souseda nenapadlo vyjít na chodbu.

Holčiny z posilovny samozřejmě šlely z pozornosti, které se jim dostávalo v každém baru, do nějž zavítaly, a zdálo se, že ubohou kvalitou svých obdivovatelů ani nevnímají. Ubohou,

pokud ovšem nejste na přehnaně sebejisté, podobané pubertáky nebo na muže středního věku předstírající, že jsou stále přehnaně sebejistí pubertáci.

Kolem jedenácté už byly v klubu a uprostřed vzdouvající se masy těl na tanečním parketu. Když se sálem rozezněla *Going Underground* od *The Jam* a Christy, nejdrzejší a nejenergičtější ze všech holčin z posilovny, ji označila za totální sračku a divila se, kdo vůbec ti zatracení *The Jam* jsou, začalo Katy docházet, že na tohle už je asi opravdu stará. Jak si mohla vyrazit s někým, kdo nikdy neslyšel o *The Jam*? Zarazila se, mírně se zapotácela, pak se otočila a vystřelila k baru, šokovaná, do jaké situace se to dostala. Je přece dost stará na to, aby měla rozum, namísto aby tu byla převlečená za hloupou školačku a s rádoby kamarádkami, které jsou skoro o polovinu mladší než ona a navíc urážejí Paula Wellera, což je pro Katy bůh.

Jak se prodírala davem a tiše nadávala, nevšimla si kluka, který nejistě couval od baru s třemi půllitrovými kelímky, a narazila do něj. Aby udržela rovnováhu, chňapla ho za loket, přičemž klukovi vyklouzly roztřesené kelímky z rukou. Dva dopadly na zem, kdežto třetí udělal kotrmelec a vylil se Katy na bílou košili. Chvilí zůstala jen stát a přemýšlela, jestli může být její život ještě horší. Studená tekutina jí mezitím prosákla košilí na podprsenku a přes tu až na kůži. Tušila, že košile je teď naprosto průhledná a její půvaby vidí úplně každý, ale sama se na ten masakr podívat neodvážila.

„Proč sakra nekoukáš, kam jdeš?“ zaječela na kluka.

„Klídek, mohlo to dopadnout hůř. Mohlo to bejt tmavý pivo,“ prohlásil.

Vtipkování bylo to poslední, co Katy potřebovala. Potřebovala si zařvat. A tak si zařvala.

„Právě jsi nasadil korunu tomu nejhoršímu večeru mého života. Nejenže jsem na stupidní kostým školačky moc stará, ale jsem tady s bandou barbín, který nemají jedinou mozkovou buňku, co by si mezi sebou půjčovaly, a co ani neví, kdo jsou *The Jam*, a co si o týhle písničce myslí – jo, o *Going Underground* –, že je to sračka.“

„Můj večer je horší,“ pronesl kluk klidným hlasem.

„Hele, tohle není žádná hra. Můj večer je totální propadák a tohle mi nikdo nevezme.“

„Jenže já můžu,“ provokoval kluk.

„Houby můžeš,“ namítla Katy. „Už jsem ti vyprávěla, jak se mě zpocená zrůda z pekel zeptala, jestli mám k snídani ráda vajíčka?“

„Starej zoufalec“ přitakal kluk.

„To fakt dík. Ale zas tak stará nejsem,“ pípla Katy zhrzeně.

„Nemyslím tebe,“ vyhrkl kluk. „Myslím tu zrůdu, co tě zkoušela tak zoufale sbalit.“

„Jasně,“ ucedila Katy sarkasticky.

„Ne, vážně,“ trval na svém kluk. „Kromě toho, já mám starší ženský rád. Dobře se s nima konverzuje.“

„Tohle bych konverzací nenazvala,“ odsekla Katy. „Polil jsi mě pivem a ještě k tomu urážíš můj věk.“ Otočila se k odchodu.

„Ne, prosím, neodcházej,“ žadonil kluk a chytil ji za předloktí. „Máš pravdu. Omlouvám se. Špatně jsem se vyjádřil. Vidíš? Mám fakticky blbej večer. Jsem učitel, takže školní diskotéka je pro mě hotový peklo. Podle kámošů, co mě sem zatáhli, jsou tady všude sexy kočky, ale já mám pocit, jako bych dělal něco špatného. Když vidím ženskou ve školní uniformě, nesmím si přece myslet, že je sexy.“

Katy se k němu otočila zpátky a s překvapením si uvědomila, že by ji zajímalo, co si ten kluk myslí o ní, když je takhle oblečená.

„Navíc to stejně nechápu,“ pokračoval. „Řekni mi, proč bych si vůbec měl chtít připomínat školní diskotéku? Trapná hudba, trapný tancování, strážlivej a bez šance, že se budu cícmat s holkou, se kterou bych rád, protože ta je stokrát oblíbenější než já.“

„Tak to jsi trefil,“ uznala Katy nakonec. „Jenže ty jsi tady aspoň s kámošema, a ne s rtěnkama na nožičkách.“

„To doufám. Ale to pořád není hlavní důvod, proč je můj večer horší než tvůj.“

„Tak povídej a zbav mě utrpení,“ vybídla ho Katy, přičemž si všimla kouzelně uličnického pohledu v jeho očích a snažila se mu ubránit.

„Fajn.“ Na chvíli se odmlčel a zhluboka se nadechl. „Šel jsem na pány a chlápek vedle mě mi koukl, ty víš kam, a řekl: ‚To je pech, bejt zrzoun.‘“

Katy se neudržela a zahihňala se přesně jako školačka.

„Ale to, že jsi tam zrzavej, jsi přece věděl už předtím, než ses mu ukázal, ne?“ nadhodila a s hrůzou ucítla, jak rudne.

„Samozřejmě, ale když na to poukáže úplně neznámej člověk, a ještě v tak intimní chvíli, úplně tě tím odrovná.“

Kluk se tvářil upřímně sklesle, což Katy rozesmálo. Zřejmě ho potěšilo, že nad ní alespoň vyhrál, protože se dal do smíchu s ní.

„Mimochodem, já jsem Ben,“ představil se a napřáhl k ní ruku celou ulepenou od rozlitého ležáku. „Teď, když jsme spojenci v utrpení, můžu tě pozvat na drink? Nebo odtud vypadnem a zajdeme si na prvotřídní kebab?“

Než se Katy vzpamatovala, seděla na studeném kamenném schůdku před Gonads' Kebab House a na černé lodičky s jehlami jí kapala chilli omáčka. Měla pocit, že prožívá zlatý hřeb večera.

S Benem se jí povídalo překvapivě snadno. Ulevilo se jí, že na ni nezkouší žádné trapné balící triky ani falešné lichotky. Nenutil jí žádnou plačtivou historku o manželce, která mu nerozumí, nebo o zapeklitém rozvodu, což byla celkem klasická strategie starších mužů, kteří se na Katy poslední dobou lepili. Dokonce se jí ani nezeptal, čím se živí. Plácal jen páté přes deváté, což byla pro Katy po rozhovorech typu „Jsem úspěšnější než ty“, na které byla zvyklá od nabubřelých kravatáků, jež potkávala při své práci, osvěžující změna. Vlastně si uvědomila, že už se strašně dlouho nestalo, aby byla s mužem a přitom se nestarala o to, co říká nebo jak vypadá.

Netrvalo dlouho a Ben kebab dojedl. Olízl si všechny prsty jeden po druhém, zmačkal mastný papír a oznámil, že už by měl jít.

„Zejtra mám fotbal,“ vysvětlil. „Můžeš si vzít domů taxíka?“

„Jo, v pohodě.“

Otočil se k odchodu, ale pak se ještě na poslední chvíli ohlédl.

„Zajdeme někdy na ten drink?“ navrhl.

Katy zaváhala. S tím mladíčkem byla sice zábava, ale nechtěla mu chudákovi dávat falešné naděje.

„Dobře, ale jenom drink, nic víc.“

„Tak to bysme měli jít v úterý,“ pronesl Ben vážným hlasem.

„Proč?“

„Protože v úterý sex nikdo nemá.“

V úterý si tedy vyšli na drink, pak následující čtvrtek a pondělí znovu, až spolu konečně v sobotu sex měli.

„Vidíš? Úterý je prostě den o ničem. V neděli mají lidi poslední víkendovej sex. V pondělí si řeknou: ‚Zatraceně, musím se něčím povzbudit, páč je teprve začátek tejdne‘ – takže sex. Ve středu

si to rozdaj, protože se jim ten den při fotbale povedlo dát devět gólů nebo protože se prostě nuděj u telky. Čtvrtek je takovej skoro pátek, tak zajdou do hospody a pak: ‚A jejda, jsem to ale divočák, asi jsem to přepískl s pitím‘ – sex před odchodem do školy. V pátek maj sex, protože ‚díkybohu přežili další tejdén v práci‘. A v sobotu, no, v sobotu je to: ‚Zatraceně, sobota! Musím mít sex, sex.‘ Ale úterý, abys věděla, je ošemetný. Pro sex v úterý neexistuje žádný důvod. Zeptej se, koho chceš. Vsadím se s tebou, že si nikdo nevzpomene, kdy naposledy měl sex v úterý.“

Zatímco se Katy loudala nekonečnou nemocniční chodbou a luštila sotva čitelné ručně napsané cedulky, snažila se přijít na jediný rozumný důvod, proč mít sex jakýkoli den v týdnu. Její názor na sex se změnil toho neblahého rána před šesti měsíci, kdy se jí už pátý den po sobě hned po probuzení zvedl žaludek. Zpočátku to připisovala velmi špatné a dlouho trvající reakci na rušnou večeři s klienty. Nakonec přece jen připustila, že se to její obvyklé kocovině nepodobá. Vtom ztuhla a zapátrala v paměti. Kdy měla poslední menstruaci? Mlhavě si vybavila vánoční párty v reklamce a to, jak musela nacpat tampony do překrásného třpytivého psaníčka, které si koupila speciálně ke hříšně drahým černým šatičkám. Rozběhla se do kuchyně zkontrolovat kalendář a srdce jí přitom bušilo tak hlasitě, až se bála, že probudí Bena, který u ní zůstal přes noc. Dolistovala zpátky na prosinec, a zatímco počítala uplynulé týdny, zadržovala dech. Při prvním pokusu jí vyšlo sedm. Ne, to nemůže být pravda. Přepočítávala týdny pořád dokola, ale pokaždé došla k sedmi. Sakra, sakra, sakra. To se jí snad jen zdá. Bere přece antikoncepci. Nemůžete otěhotnět, když berete pilulky. Takový je snad smysl antikoncepce. Nemůže mít dítě. Chodí s Benem a ten není na otcovskou roli připravený. Je o osm let mladší než ona. Prokristapána, vždyť Ben se narodil v osmdesátých letech, prakticky je sám ještě dítě.

Katy klesla zničenež na kolena, na úžasnou marockou dlažbu, a schovala si hlavu do dlaní. Mysl jí zaplavily chaotické úvahy. Co její kariéra? Co její život? Co tomu řeknou lidi? Co tomu řekne její máma? Určitě se zděsí vzhledem k tomu, že své dceři od puberty vtlokala do hlavy, aby se nenechala lapit tak jako ona. Katyina máma byla přesvědčená, že nebyt manželka a dětí,

byla by hvězda ve Vegas. Až nato, že zpívá hrozně. V současnosti se snaží dohnat ztracený čas v rodinné vile ve Španělsku, kde s kámoškami tráví většinu nocí v barech s karaoke.

„Kdo ti to sakra udělal?“ zněla by matčina první otázka. Už dávno spolu přestaly rozebírat Katyiny vztahy, protože se střídaly tak často, až její matka ztratila zájem. No, alespoň si mohla být Katy jistá, že dítě je Benovo, jelikož se spolu „stýkali“, jak tomu oba rádi říkali, už dobrých několik měsíců. Katy vlastně celkem udivovalo, jak hezky jim to klapě. Nikdy si neslíbili, že si zavolají, prostě si zavolali. Jeden druhého představili svým přátelům, nicméně tvrdošíjně popírali jakýkoli vztah a nepřicházelo v úvahu, že by někdo z nich chtěl někdy poznat rodiče toho druhého. Ben si utahoval z nabubřelého reklamního prostředí, ve kterém Katy pracovala, a ona se zase vysmívala tisícům týdnů volna o školních prázdninách a Benově schopnosti být doma včas na sledování *Neighbours*.

„Nenáročný, nekomplikovaný a nedospělý,“ popsala Bena kdy si se smíchem zmatenému Danielovi.

„Nechápu, že mě nenapadlo už mnohem dřív vyjít si s mladším klukem,“ dodala. „Je moc mladej na to, aby bral život vážně, takže se spolu hodně nasmějeme. Zároveň není dost starej na to, aby se chtěl usadit, takže nemusím pořád vymýšlet, jak se z toho vykroutit. Je dokonalej.“

Katy tehdy s velkou úlevou přestala chodit pařit s holčinami z posilovny. Volaly jí a přemlouvaly ji, ale Katy se vždycky zvládla vymluvit. Tudíž už nějakou dobu nedošlo na večírek bez Bena, ani na žádné pochybné cícání a už vůbec ne na ještě pochybnější jednorázovky.

„Doprčic!“ zakvílela Katy zničehonic, posadila se celá vyšponovaná a kalendář jí vyklouzl na podlahu. „Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne,“ skandovala a vzala kalendář zase do rukou. „Prosím ne, jestli existuje Bůh, prosím, ať mi tohle nedělá.“ Vrátila se zase k prosinci, kde byla dva týdny po vánoční párty v reklamce modrou propiskou naškrábaná ta poslední slova na světě, která si Katy přála přečíst.

20.00 – třídní sraz z *Dove Valley*.

Při vzpomínce na události spojené se zjištěním, že je těhotná, se Katy zachvěla a ze všech sil se opět pokusila zadržet splašený

tok myšlenek. Konečně dorazili ke dveřím místnosti, ve které se konal předporodní kurz. Ben vzal Katy za ruku.

„Hodně štěstí, parťáku,“ pronesl a mrkl na ni.

Katy se vděčně usmála. Třeba bude všechno dobré. Zhluboka se nadechla a vkročila dovnitř.

Když Ben a Katy vstoupili, otočilo se na ně sedm netrpělivých tváří, zvědavých na poslední příchozí.

„To mě podrž, já snad padnu. Už chápu, proč se neukázal na tréninku!“ zvolal Ben s očima upřenýma na mladíka shrbeného na židli.

Jenže Katy ho neslyšela. Pohled na jistého člověka v místnosti jí totiž vyrazil dech a jejím nohám vzal schopnost pohybu. Jak to, že tu je? Vždyť ani nebydlí v Leedsu. Co se to sakra děje? Aby udržela rovnováhu, zachytila se opěradla židle. Najednou si připadala jako v nějaké šílené nedělní televizní show, kde nikdo není spokojený, dokud nejsou životy všech naprosto zničené.

„Takže výkon nejsilnějšího místního týmu dorostenců jde do háje jenom proto, že můj nejlepší útočník zbouchnul nějakou holku,“ pokračoval Ben, aniž by si všiml Katyina rozrušení. „To je ale idiot. Jen se na něj podívej. Měl by na hřišti trénovat penalty, a zatím trčí tady s kupou starejch těhulí.“

Katy byla tak poplašená, že nic z toho nevnímala. Věděla jen, že kráčí směrem ke skupině, do míst, odkud není návratu. Nejradši by se otočila a co nejrychleji utekla, ale tomu, co mělo následovat, nijak zabránit nemohla. V té chvíli zvedl hlavu ten poslední muž na planetě, kterého chtěla vidět, a pohlédl na ni. Když ji Matthew poznal, na tváři se mu okamžitě objevil úsměv, který ovšem zmizel hned po tom, co mu došlo, že je Katy těhotná.

KAPITOLA 3

PŘÍBLIŽNĚ O OSM MĚSÍCŮ DŘÍVE

Matthewův den nestál za nic. Ráno mu trvalo celé dvě hodiny, než se dostal z Londýna, a pak ho čekaly tři další úmorné hodiny cesty do Leedsu. Na mobil mu neustále volali klienti, kteří po něm chtěli krev, pot a slzy a různé menší zázraky. To, že jste daňový poradce, ještě neznamená, že dokážete mávnutím kouzelné hůlky odhalit způsob, jak neplatit vůbec žádné daně, zakřičel by na ně Matthew nejradši. Chápal, že všem jeho klientům neustále někdo dýchá za krk a vyžaduje od nich větší zisky, ale Matthewa mají prostě nechat na pokoji a vydělávat víc. Zase taková věda to není.

Nakonec Matthew vypnul vyzvánění, když uznal, že špatný signál na dálnici může posloužit jako dobrá výmluva pro to, aby nemusel pořád skákat, jak druhý píská. Navíc měl jedinečnou příležitost poslouchat během pracovního dne *Rádio 5 Živě*, zapomenout na osobní útrapy a oddechnout si u debat o přestupovém oknu před začátkem nové fotbalové sezony. Luxus, který nemohl nevyužít.

Právě přemítal o hráčích, které by měl zakoupit Leeds United, když se na displeji mobilu objevilo jméno Alison a neodbytně zářilo. Ke svému zděšení si uvědomil, že váhá, jestli hovor přijme. Báł se, aby opět neřekl něco špatně. Když ráno odcházel z domu, Alison brečela. Byla tak sklíčená z představy, že by měla projít dalším umělým oplodněním, že ji rozhodila i sebemenší poznámka. Matthew věděl, že do přání, aby se to tentokrát povedlo, vkládá Alison veškerou svou energii. Kdykoli se pokusil svou ženu rozptýlit a odvést její pozornost, aby se trochu uklidnila, odměnou mu bylo jen její pohrdání a ničivě opovržlivý pohled. Nedokázala pochopit, že vůbec může mluvit o něčem jiném než o tom, jak otěhotnět. A že by s ním jela do Leedsu a v sobotu zašla na zápas, nepřicházelo samozřejmě v úvahu.

Matthew si prchavě vzpomínal na dobu, kdy se jeho srdce při pohledu na Alisonino jméno na displeji pokaždé radostně

zatřepotalo. To ale byla jiná Alison. Ta, která ho uchvátila – úžasná, v pohodě a kultivovaná, a k tomu všemu o něj měla zájem. Ta, díky které se cítil jako pán světa, jen co mu na rameno položila svou ručku s dokonale upravenými nehty. Ta, jejíž odhodlání to v životě někam dotáhnout ho postupně naučilo uspořádat si svůj chaotický pohled na svět. Alison, která byla tak laskavá a podpořila ho v budování kariéry namísto toho, aby jen sháněl zakázky od různých společností, a v investování do vlastního podniku namísto toho, aby si jen něco pronajal s kámoši. Přiměla ho chodit na večere místo na pivo, kupovat víno z horních polic místo ze spodku regálu, číst noviny místo bulváru a vůbec dělat všechno to, co dělá skutečný dospělý muž.

Co se ovšem týkalo současné Alison... Ta jako by ze sebe úžasnou, pohodovou kultivovanost nelítostně vycucla a napumpovala se až po okraj strachem, pochybami a ochromujícím pocitem selhání. Tamta Alison by selhání netolerovala. Tahle Alison do sebe jako houba nasála fakt, že není schopná počít dítě přirozenou cestou, a přitom do sebe dostala všechny negativní pocity, které se jen mohly pojit se zjištěním, že má vadné tělo. Začala být nervní, vztahovačná a posedlá.

Když se rozhodli, že vyzkouší umělé oplodnění, stará Alison se nakrátko vrátila. Pocítila totiž, že by mohla mít zase všechno pod kontrolou. Vrhla se na to, jako by šlo o zaměstnání na plný úvazek, a na tváři jí zazářila úleva, že už nemusí sedět s rukama v klíně. Opět nabyla přesvědčení, že jenom ona může celou věc probádat, že jenom ona může své tělo připravit nejlépe a že je během procedury nejopatrnější ze všech. Jenže zatímco se její tělo odmítalo podřídit tak, jak si Alison zoufale přála, pomalu, ale jistě se z jejího obličeje vytratila úleva, kterou nahradil nejprve zřetelný výraz nedůvěry a nakonec vystřídal vytrvalý černý mrak bolesti a strachu.

Matthew si dodal odvahy a připravený na další rozhovor podobný minovému poli stiskl na telefonu zelené tlačítko.

„Čauky,“ zahlaholil co možná nejradostněji a nejžoviálněji v naději, že tak konverzace vesele alespoň odstartuje.

„Ahoj. Volám, abych ti řekla, že dneska nejdu do práce,“ ozvala se Alison.

„Dobře,“ odpověděl Matthew. „Jak se cítíš?“ zeptal se zdrženlivě.

„Jak asi myslíš? Mám nervy vkýblu, Matthewe. Jen tu sedím a jako posedlá pořád dokola přemýšlím, jestli budu brzo řešit vyzdobu dětského pokoje, nebo budu naprosto na dně, protože se mi to zase nepovedlo. Vážně dneska večer nemůžeš být doma?“

„Je mi to moc líto, Alison. Víš, že bych doma byl, kdyby to šlo. Jenže jsem z firmy jedinej, kdo naše klienty na ten zápas může vzít. Ian odpadl, protože jeho dcera zpívá ve školním představení hlavní roli. Původně byla jen náhradnice, ale ta první holka se zapletla do skandálu, když spala s učitelem nebo co, a tak jí zakázali vystupovat. Chudák starouš Ian teď musí trpět dvě hodiny na sedadle vedle svý exmanželky a poslouchat děcka, jak falešně trylkujou v Čaroději ze země Oz, namísto toho, aby si užil pozvání na zápas Leeds United. Je pěkně namíchnutej, to ti teda povím.“

Na druhé straně telefonu bylo ticho.

„Jsi tam ještě, Alison?“

Vytrvalé ticho přerušilo až popotáhnutí nosem a Matthewovi došlo, že Alison pláče.

„Ian má alespoň dceru, kterou může vidět ve školním představení. To bych se klidně vzdala milionu pozvání na hloupý fotbalový stadion. Uvědomuje si vůbec, jaké má štěstí?“ vychrčila na něj.

„Ale to určitě jo, Alison. Akorát že je to snad zákon schválnosti, když se to všechno koná ve stejnej den.“

„Zákon schválnosti je, že Iana otravuje, když musí jít na představení své dcery, kdežto my nemáme ani tu dceru.“

„No tak, Alison. Třeba to tentokrát vyjde.“

„A co když nevyjde? Nedokážu si vůbec představit, jak to zvládnu. Prostě nevěřím, že se znovu seberu a půjdu dál.“

„Alison, takhle nesmíš uvažovat. Zvládneme to, protože to prostě budeme muset zvládnout. Hele, proč nezkusíš zavolat Karen a zajít si s ní na oběd, abys na chvílku přišla na jiný myšlenky?“

Matthew doufal, že tím svou ženu přiměje, aby zavěsila. Cítil se sice provinile, ale dávno ztratil přehled o tom, kolik podobných rozhovorů už spolu vedli, a dost ho to trápilo. Ano, taky chce dítě, ale nelíbí se mu, co pro to oba musí vytrpět. Předtím to byla vždycky Alison, kdo udával jejich životu směr, kdo věděl, co přesně mají udělat. Jenže tamta Alison byla pryč a Matthew se teď za oba dva zoufale snažil udržet všechno pohromadě, přičemž měl pocit, že to na celé čáře projíždí.

„Kristepane, Matthewe, ty o tom prostě mluvit nebudeš, co? Proč se nechováš jako dospělý a jednoduše o tom se mnou nemluvíš?“ vzlykala Alison.

Matthew na okamžik zavřel oči. Ničilo ho, když takhle jeho žena mluvila, protože tím probouzela všechny jeho nejistoty. Měl pocit, že pro ni není dost dobrý. Že se jeho zoufalé pokusy být mužem, kterého z něj Alison chtěla mít, nedaří. Že na ni neudělala dojem ani jeho kariéra ve finančním poradenství, ani jeho firemní auto, ani to, co všechno mu firma proplácí. Že za tím vším je ještě pořád tím pochybným šmelinářem jako v době, kdy se spolu seznámili.

„Já se snažím, Alison, věř mi, ale musíš se na to začít dívat nějak jinak. Nikdo přece neumřel, ne?“

Sotva ta slova vypustil z úst, věděl, že hloupěji snad zareagovat ani nemohl.

„Tak tohle mluví za všechno. Ty jsi vážně úplně mimo.“

Hovor ukončen, rozzářilo se na displeji jeho telefonu.

Matthew však pocítil hlavně úlevu. Věděl, že by měl Alison zavolat zpátky, ale i to, že by to znovu celé pokazil. Existuje snad nějaký manuál pro jednání s ženou, která se v okamžiku, kdy se začne snažit o dítě, změní k nepoznání?

Znovu se zaposlouchal do rozhlasového pořadu, kam různí posluchači volali své názory na otázku, jací hráči by se hodili do toho či kterého týmu. Přál si být stejně bezstarostný jako oni a mít dost času na to, aby se v rádiu chvástal, že jenom on skutečně ví, jak přesně dostat britský fotbal z mizérie, ve které se nachází, a že kdyby si nemusel vydělávat na živobytí, stal by se tím nejlepším manažerem, kterého kdy země poznala.

Matthew se do kanceláře v Leedsu dostal se zpožděním a tamní kolegové ho nešetřili posměšků, kterými obvykle častovali kohokoli z hlavního města.

„Ztratil ses, co? To už jsi zapomněl, že Anglie existuje i mimo Londýn?“ nadhodil Ian.

„Moc vtipný,“ odpověděl Matthew. „A tobě se asi z paměti zase vymazalo, že já jsem se narodil a vyrostl v Yorkshiru, kdežto ty jsi ta bačkora z jihu, co si hraje na drsoně ze severu.“

„Bačkora z jihu?“ zvolal Ian, vstal a sáhl po kravatě, kterou předtím odhodil na věšák. „A to jsem klienty připravil na zářící

hvězdu, co přijede až ze samýho smogu, aby jim nabídla úchvatnou prezentaci v PowerPointu.“

„Doufám, že jsi mě moc nepřechválil,“ řekl Matthew a trochu znervózněl.

„Kdepak, jen jsem jim napovídal, že nad tvýma sloupcovýma grafama žasnou jak finanční ředitelé, tak i milovníci umění, co se s Van Goghem teprve seznamují, a že z tvých vtipů o zdanění hedgeových fondů spadnou ze židlí.“

„Tak to ti pěkně děkuju,“ pronesl Matthew sklesle.

„Rádo se stalo, příteli. Zajdem pak teda na pívko?“ zeptal se Ian. „Musím zapít smutek, že s tebou zítra nemůžu na ten zápas.“

„Rozhodně. Ani netušíš, jak moc to potřebuju já,“ přitakal Matthew.

Ian plácal páté přes deváté, ale Matthew po chvíli úplně vypnul. Pivo odvedlo svou práci a zbarvilo svět do jasnějších barev. Matthew se mírně usmíval, cítil se uvolněný a téměř bezstarostný, což se mu v poslední době moc nestávalo. Z hotelového pokoje ještě zavolal Alison. Jejich rozhovor byl velice stručný. Matthew své ženě slíbil, že domů vyrazí hned po utkání, což ovšem znamenalo, že se v popíjení alkoholu musí krotit.

„Posloucháš mě, kámo? Ježiši, ty mě vůbec nevnímáš. Povídam, že Chris bude odcházet a že bys mohl vzít jeho flek a vrátit se zase sem.“

„Ale já tě poslouchám, neboj. Jo, možná jo. Jen nevím, jestli by teď Alison zvládla stěhování. Navíc mi připadá trochu divný, že bych se vrátil sem, kde jsem vyrostl. Přemýšlím, že mám dneska večer sraz ze střední školy, ale asi by mi tam bylo trapně. Bude tam plno blbounů, se kterýma jsem se stejně ani nikdy nebavil, natož abych poslouchal, jak se jim vede.“

„Sraz ze střední? Řekl jsi sraz ze střední? A to mi říkáš až teď, když se tady celou dobu snažím vylákat na tvým schlíplým ksichtu úsměv, zatímco jsem se už dávno mohl vrhat na snadný kořisti v podobně ženských, kterým je něco přes třicet a který jsou vdány akorát tak dlouho, aby si uvědomily, že manželství není zas taková paráda?“ Ian se opřel do židle, propletl prsty za hlavou a zavřel oči. „Úplně vidím ty stovky nadržovaných ženských, co doufaj v cicmačku se svou láskou ze střední, která je přenesena z domáčího pekla do pohádky, o který četly v červený knihovně.“

Samozřejmě budou zhrzený, protože jejich vysněnému princovi narostlo pořádný panděro, což ovšem pomůže na scénu chudému, čerstvě rozvedenému a okouzujícímu mladíkovi, jako jsem já, aby tyto zoufalé mladé dámy utěšil.“

Ian opět otevřel oči a s vážným výrazem pohlédl na Matthewa.

„Doufejme, že taky nabraly pár kileček a mají z nich trochu depku, aby byly dostatečně vděčný za jakoukoli mužskou pozornost.“

Potom Ian vyskočil ze židle.

„Tak na co čekáme?“ vybafl na Matthewa, zatímco si oblékal kabát.

„Vždyt jsi do té školy ani nechodil,“ namítl Matthew.

„To je úplně jedno. Napovídám jim, že jsem přišel až ve čtvrtáku. Na studenty, co přišli pozdějc, si nikdo nepamatuje. Tak pojď už, vyrážíme.“

„Ne, mně se tam vážně nechce.“

„Ale proč? Bude to sranda a s nějakou bejvalkou si zatrsáš na hitovky z osmdesátek. Nebo se snad bojíš tohohle? Chodil jsi s nějakýma šeredkama a stydíš se mi je ukázat? Teď jsem na to kápnul, co?“

„Vlastně jsem na střední chodil jen s jednou a v tom je ten problém. Nerozešli jsme se totiž v dobrým,“ přiznal Matthew a s překvapením zjistil, že rudne.

„Ale prosím tě, jak je to dlouho? Skoro dvacet let? Dneska už bude vdaná, tlustá, strie až k uším a kdekomu bude nutit fotky svých drobečků. Nějaká dávno zapomenutá školní aférka jí nebude už ani zajímat.“

Ian padl na kolena a pověsil se Matthewovi na paži.

„Neber mi šanci si zašoustat, kámo. To bych ti taky nemusel už nikdy odpustit,“ žadonil.

Jeho čirý optimismus Matthewa rozesmál. Ian totiž nebyl žádný krasavec, ale na druhou stranu uměl dobře ukecávat. Kašlu na to, pomyslel si Matthew. Kdoví kdy zase dostanu příležitost zůstat přes noc venku. Ian měl navíc pravdu. I kdyby Katy na srazu byla, všechno se to stalo tak dávno, že už na Matthewa stejně buď úplně zapomněla, nebo mu alespoň odpustila. Ne že by tedy on odpustil sám sobě. Při vzpomínce na jejich rozchod se Matthewovi i po letech svíral žaludek, což se stávalo překvapivě často vzhledem k tomu, že se mu Katy z různých důvodů

stále vybavovala. Většinou šlo o hlouposti. Třeba když v televizi letmo zahlédl Myšáka Mickeyho, připomněla se mu nepochopitelná Katyina averze k této kreslené postavičce. „Nafoukanej parchant, co by se měl naučit pořádně mluvit,“ říkala každému, ať už ho její názor na malinkatou superstar zajímal, nebo ne.

„Fajn, tak jdeme. Ale jestli to bude stát za prd, tak vypadnem. A neudělej mi tam ostudu,“ prohlásil Matthew nakonec a vstal.

„Super. Pojd' blíž, pojd' ke mně blíž, dokud se nebude zdát, že spolu fakt chceme spát... jé... jé... jé,“ zazpíval Ian klasikou muchlovací hitovku z osmdesátých let, přičemž předstíral, že objímá a osahává jakousi ubohou, zoufalou imaginární ženu.

„Tuším, že toho budu litovat,“ zabrbľal Matthew pod vousy.

KAPITOLA 4

Ke škole se taxíkem dostali za dvacet minut. Šofér řídil poněkud trhaně a Matthewovi se udělalo trochu šoufl. Takhle nepil od chvíle, kdy se Alison rozhodla, že oba omezí alkohol na minimum, aby se zvýšila šance na početí.

Během jízdy přezpíval Ian Matthewovi celý svůj repertoár oblíbených písní z osmdesátek, přičemž mu nabídl výčet žen, s kterými měl tu či onu skladbu spojenou. V podstatě šlo o to, s jakou dívkou v době písně spal a jaký s ní byl sex.

„Caroline byla zase holka k *Wake me up before you go go*, protože v posteli jsem takový tele ještě nezažil. No a pak úžasná Stephanie. Když ti povím, že naše píseň byla *Summer of 69* od Bryana Adamse, vsadím se, že neuhádneš, jaká byla její specialita?“

„To by snad uhádl každej, a kromě toho takový věci nepotřebuju vědět, díky,“ odvětil Matthew.

„To byly šťastný roky, příteli, šťastný roky,“ pronesl Ian se spokojeným úsměvem na tváři.

V té chvíli naštěstí dorazili ke školní bráně a kouzelné hudební turné o Ianově sexuálním životě skončilo.

Matthew si všiml cedule se jménem školy, která stála u železného plotu přesně jako před téměř dvaceti lety. Najednou ho ovládl divný pocit. Viděl sám sebe jako tehdy, jak se loudá bránou se sportovní taškou Adidas na rameni, užší konec kravaty mu trčí u límce, širší je zase kdesi nacpaný, přes opasek u kalhot mu plandá kus spodního lemu košile a vlasy má podle módy dlouhé. Rukou samozřejmě objímá kolem ramen Katy. Matthewa s píchnutím u srdce napadlo, že byl tehdy celkem frajer. Ten puberták, co se tak naparoval, by si asi nikdy nepomyslel, že jednou bude nosit formální pánský oblek s modrou kostkovanou košilí a ohrnutými kalhotami z bavlněného kepru.

„A jde se na to!“ zahlaholil Ian, když vtlačil své těžkopádné opilé tělo do dveří školní haly a zanechal za sebou třepotající se praporek s nápisem „Vítejte zpět na střední škole Dove Valley“.

Pohled, který se Matthewovi naskytl, mu na tváři vyvolal úsměv. Jako by se opravdu vrátil v čase zpět. V zadní části haly

vyřvávala z reproduktorů norská popová skupina A-ha a jako splašená se tam mihotala různobarevná světla. V tuhle hodinu byl parket samozřejmě čistě dívčí doménou, kdežto pánové se tísnili u baru a po děvčatech pokukovali dost nervózně, protože byly schopné stáhnout některého z nich kdykoli s sebou. Jedině oblečení se skutečně lišilo. Scénu zaplavovaly krátké černé šaty, průsvitné nylonky, dokonale upravené nehty a krásné účesy, ještě čerstvé od kadeřníka. Žádné vycpávky na ramena, žádné neonové barvy, žádné síťované punčocháče, žádné řetězy, žádné krajky, žádné kožené kravaty a žádné hedvábné košile. Ovšem v očích většiny lidí ani sofistikované pozlátko neskrylo mnohé z pubertálních nejistot, které flamendry v jejich starém rajonu opět přepadly.

„Panebože, jsi to vážně ty? Vypadáš úžasně!“ zaslechl náhle Matthew zvolat Iana. „Sluší ti to dokonce ještě víc než na škole. Jinak já jsem Ian, pokud se stydíš přiznat, že si na moje jméno nevzpomínáš. Ian Robinson. Přišel jsem až ve čtvrtáku. Chodili jsme spolu na matiku, pamatuješ? Vlastně jsem po tobě ze zadní lavice tak trochu toužil. Měl nás na ni ten děsně nudnej učitel, jak jen se jmenoval?“

„Hopkins,“ odpověděla zmatená boubelka s nevídaně hlubokým výstřihem oprsklému kecalovi, který se na večírku z Iana stal.

„To je on. Málem mě unudil k smrti. Něco mi to ale dát stejně muselo, jinak bych dneska nebyl ambiciózní finanční poradce. Smím tě teda pozvat na drink jako poděkování za tvůj úsměv, kterej mi rozjasňoval hodiny matiky? Nic neříkej, určitě si dáš bacardi s kolou, že jo? S těmahle exotickýma latinskoamerickýma očima budeš mít ráda rum. Tak pojďme, mladá dámo.“

Ian mrkl na Matthewa a zaplul s boubelkou, která se tvářila sice překvapeně, nicméně dost potěšeně, do davu u baru.

Když Matthew zůstal o samotě, začal si všímat tváří lidí přeshlapujících okolo. Některé poznal okamžitě, jiné si vůbec neuměl zařadit. Uvědomil se, že s nikým ze školy nezůstal v kontaktu a že důvodem k tomu byl nejspíš fakt, že k sobě byli s Katy v té době pár let doslova přilepení, takže s nikým jiným moc času netrávil.

„A ježiši, divím se, že máš tu drzost ukázat se tady,“ ozval se hlas kdesi po jeho levici.

Matthew se otočil a spatřil mlhavě povědomou grimasu Jules Ketteringové, což byla na střední Katyina nejlepší kamarádka.